

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XV
№ 117 (1909)

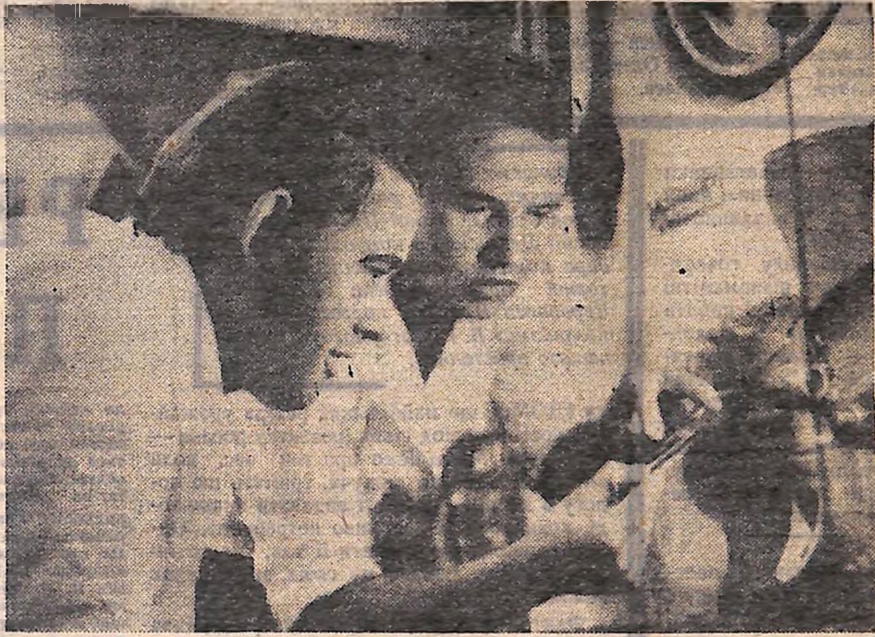
ЧЕТВЕР, 26 вересня 1974 року

Ціна 2 коп.

З ПОЛЯ — НА ЗАВОД

ПОЧАВСЯ СЕЗОН ЦУКРОВАРИННЯ. УСПІШНО ТРУДЯТЬСЯ ДОЛИНСЬКІ ЦУКРОВНИКИ. НА СЬОГОДНІ ВЖЕ ВИРОБЛЕНО ПОНАД 700 ТОНН ЦУКРУ. ЧІТКА ОРГАНІЗАЦІЯ РОБОЧИХ МІСЦЬ МАЄ ЗМОГУ ПЕРЕВИКОНУВАТИ ДЕННІ ЗАВДАННЯ. НАПРИКЛАД, ЗМІНА МИКОЛИ НЕЧИПОРЕНКА З ПРОДУКТОВОГО ЦЕХУ, ЯКА ТРИМАЄ ПЕРШІСТЬ У СОЦІАЛІСТИЧНОМУ ЗМАГАННІ, ЩОЗМІНИ ВИРОБЛЯЄ В СЕРЕДНЬОМУ ПО 218 ТОНН ЦУКРУ, НА 10 ТОНН БІЛЬШЕ ЗОВОВ'ЯЗАНИЙ.

НА ФОТО В. КОВПАКА — АПАРАТНИКИ ЦЕХУ УДАРНОЇ ЗМІНИ ЛЕОНІД БАКУН І ВАЛЕНТИН БАРАБАН ПЕРВІРЯЮТЬ ЯКІСТЬ ПРОДУКЦІЇ.

ПЛЕНУМ ДОБРОВЕЛИЧКІВСЬКОГО РАЙКОМУ ЛКСМУ

ВІДБУВСЯ ПЛЕНУМ ДОБРОВЕЛИЧКІВСЬКОГО РАЙКОМУ ЛКСМУ УКРАЇНИ, ЯКИЙ РОЗГЛЯДУВ ПИТАННЯ «ПРО ЗАВДАННЯ КОМСОМОЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ РАЙОНУ ПО ДАЛЬШОМУ ПОЛІПШЕННЮ ІДЕОЛОГІЧНОЇ РОБОТИ В СВІТЛІ РІШЕНЬ ТРАВНЕВОГО (1974 Р.) ПЛЕНУМУ ЦК КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ ТА XVII З'ЇЗДУ ВЛКСМУ».

З ДОПОВІДЬЮ ВИСТУПИВ ДРУГИЙ СЕКРЕТАР РАЙКОМУ КОМСОМОЛУ В. ТИХОНЕНКО. ДОПОВІДАЧ НАГОЛОСИВ, ЩО ВНОСОК ЇХ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ТІєї ВИХОВНОЇ ТА ОРГАНІЗАТОРСЬКОЇ РОБОТИ, ЯКУ ПРОВОДЯТЬ КОМСОМОЛЬСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ. КРАЇНА СТОЇТЬ НА ПОРОЗІ П'ЯТОГО, ЗАВЕРШАЛЬНОГО РОКУ ДЕВ'ЯТОЇ П'ЯТИРІЧКИ, І ДО НЬОГО СЛІД ПІДІЙТИ З ПАЙКРАЩИМИ РЕЗУЛЬТАТАМИ. ВОЛОДИМИР ТИХОНЕНКО ВІЗНАЧИВ ПІДСПРЯМОВАНУ ЇЇ ПІДІЙНУ РОБОТУ ПЕРВИННИХ КОМСОМОЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ КОЛГОСПІВ ІМЕНІ УЛЬЯНОВА, ІМЕНІ XXII З'ЇЗДУ КПРС, ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА ТА ЛІНІНЬЯЗЬКОЇ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ, ЯКІ БАГАТО УВАГИ ПАДАЮТЬ ШИРОКІЙ ПРОПАГАНДІ МАРКСИСТЕВЬКО-ЛЕНІНСЬКИХ ІДЕЙ СЕРЕД МОЛОДІ. РАЗОМ З ТИМ ВІН ЗАУВАЖИВ, ЩО В ПЕРВИННИХ КОМСОМОЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ ГОСПОДАРСТВ ІМЕНІ КАРЛА МАРКСА ТА ІМЕНІ КАЛІНІНА ПОСЛАБИЛИ БОЙОВИТІСТЬ, НЕДОСТАТНЬО ТУРБУЮТЬСЯ ПРО ІДЕЙНЕ ЗАГАРТУВАННЯ МОЛОДИХ ТРУДІВНИКІВ.

В ОБГОВОРЕННІ ДОПОВІДІ ВЗАЛИ УЧАСТЬ В. КРОХМАЛЬ — керівник комсомольсько-молодіжної колонії Помічянського локомотивного депо, делегат XXIV з'їзду КПРС, О. КОНДРАТЕНКО — старша піонервожата Піщанобридської восьмирічної школи, М. ВІЛЬНІСЬКА — секретар комітету комсомолу Добровеличківської школи-інтернату, В. ЗАПОРОЖЕНЬ — секретар комсомольської організації районного управління зв'язку, П. МАКСИМЬОВА — секретар комсомольської організації залізничної лікарні станції Поміччя, В. ГУДЗІКЕВИЧ — секретар комсомольської організації редакції райгазети «Сільське життя», Н. ТЕРНАВСЬКА — секретар комсомольської організації колгоспу імені Ульянова, В. КОЙДА — голова райради ДСТ «Колос».

ПЛЕНУМ ПРИЙНЯВ ВІДПОВІДНУ ПОСТАНОВУ, В ЯКІЙ ВІЗНАЧЕНІ ШЛЯХИ ПОЛІПШЕННЯ ІДЕОЛОГІЧНОЇ РОБОТИ СЕРЕД МОЛОДІ.

ПЕРЕД УЧАСНИКАМИ ПЛЕНУМУ ВИСТУПИВ ЗАВІДУЮЧИЙ ВІДДІЛОМ ПАРТІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ РАЙКОМУ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ А. О. ЧОЛАН.

В ОК ЛКСМУ

ВСІ

НА КОРЧАГІНСЬКИЙ СУБОТНИК!

29 вересня 1974 року минає 70 років з дня народження видатного радянського письменника Миколи Островського. Комсомольські організації області розгорнули широку роботу по вшануванню ювілею нескореного борця, полум'яного комуніста. Всюди проводяться корчагінські вахти, зустрічі, зльоти, широко розгорнулося соціалістичне змагання серед комсомольсько-молодіжних колективів за право називатися колективом імені Миколи Островського.

БЮРО КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ УКРАЇНИ ПРИЙНЯЛО РІШЕННЯ СХВАЛИТИ ІНІЦІАТИВУ КОМСОМОЛЬЦІВ І МОЛОДІ МІСТ ШЕЛІТЯКИ ХМЕЛЬНИЦЬКОЇ ОБЛАСТІ ТА БОЯРИКИ КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ — ЗАВЕРШИТИ КОРЧАГІНСЬКУ ВАХТУ 28 вересня республіканським комсомольсько-молодіжним суботником, присвяченим 70-річчю від дня народження Миколи Островського.

МІСЬКОМАМ І РАЙКОМАМ ЛКСМУ ЗАБЕЗПЕЧИТИ АКТИВНУ УЧАСТЬ У СУБОТНИКУ КОЖНОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ, БУДОВ, ТРАНСПОРТУ, КОЛГОСПІВ, РАДГОСПІВ, ШКІЛ, УЧБОВИХ ЗАКЛАДІВ, УСІХ ЮНАКІВ ТА ДІВЧАТ ОБЛАСТІ. ІНФОРМАЦІЮ ДО ОБЛАСНОГО ШТАБУ ПО ПІДГОТОВЦІ ТА ПРОВЕДЕННЮ СУБОТНИКА НАДІСЛАТИ ДО 5 ЖОВТНЯ ЦЬОГО РОКУ.

ПОЧАВСЯ ТИЖЕНЬ ЛІТЕРАТУРИ ТА МИСТЕЦТВА ДЛЯ ВОЇНІВ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ, ПРИСВЯЧЕНИЙ 30-РІЧЧЮ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ.

23 вересня у Палаці культури імені Жовтня в м. Кіровограді відбулося урочисте відкриття Тижня. До присутніх з вступним словом звернувся начальник обласного управління культури Ф. О. Цигульський.

Невчирною темою залишається в літературі і мистецтві тема безсмертного подвигу радянських людей у Великій Вітчизняній війні, розповіді про сьогоднішні будні Радянської Армії, — сказав він. — Дружба письменників, художників, акторів з воїнами давня і міцна. В дні підготовки до святкування 30-річчя визволення України від німецько-фашистських загарбників, під час Тижня, в гостях у воїнів побувають письменники і журналісти, відбудуться зустрічі з ветеранами війни, будуть проведені читальні конференції, тематичні огляди літератури, перед ними виступлять артисти і учасники художньої самодіяльності.

Воїнів привітали — офіцер М. Г. Кошчев, заступник працівник культури УРСР П. Б. Шепотинник сержант М. Є. Радько, робітник заводу «Червона зірка», кавалер орденів Слави трьох ступенів М. І. Жосан, член Спілки письменників України В. О. Базилевський.

Учасники вечора поклали квіти до могили Невідомого солдата.

Після урочистої частини відбувся концерт учасників художньої самодіяльності.

М. СОМОВ.

НА ФОТО: ЧЛЕН СПІЛКИ ПИСЬМЕННИКІВ УКРАЇНИ, КІРОВОГРАДСЬКИЙ ПОСТ ВОЛОДИМИР БАЗИЛЕВСЬКИЙ РОЗМОВЛЯЄ З ВОЇНАМИ.

ФОТО В. КОВПАКА.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

ЧОМУ комітет комсомолу не контролював хід занять у школі комсомольської політосвіти, чому вкрай нечасно визначали переможців у змаганнях молодих виробників, чому не всі члени ВЛКСМ мають доручення, а спортивно-масова робота вкрай занедбана?

Відповідаючи на всі ці питання, доповідач, секретар комсомольської організації Долинського цегельного заводу А. Нестаренко намагався знайти «об'єктивні» причини, говорив, що комсомольці працюють у різних цехах, у різних змінах, бригадах і їх важко зібрати, що у нього, як у незвільненого секретаря, обмаль часу. Та ці слова не заспокоїли комсомольців. Вони з усією принциповістю вказували на недоліки, про-

стві працюють понад 30 мільйонів молодих робітників, колгоспників і службовців. Ви розумієте, як було б чудово, коли б комсомол активно, по-бойовому брав участь у масовому русі молоді за високу якість роботи, за майстерність, за честь заводської марки», — говорив на XVII з'їзді ВЛКСМ Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнев. Боротьба за високу якість роботи постійно хвилює комсомольців заводу. Мова про це пішла і на звітно-виборних зборах.

— Ми не можемо стояти осторонь того, що багато молодих робітників допуск а ю т ь брак, що трудові зусилля колективів змінюються інколи зводяться нанівець, — сказав транспортувальник вагонів формувального цеху Віктор Туро-вектор. — Хіба можна миритися з тим, що за

НЕ СТОЯТИ ОСТОРОНЬ

понували шляхи їх усунення. Виступи учасників зборів були пройняті турботою про завтрашній день комсомольської організації.

— Лише через різні поломки механізмів і устаткування робітники формувального цеху нинішнього року втратили 168 годин. За цей час можна було б виробити не менш, ніж 300 тисяч штук цегли-сирцю, — говорив слюсар Валерій Стоян. — Чому так сталося? А тому, що молоді слюсари неякісно ремонтують обладнання, працюють — аби день до вечора. Необхідно організувати дієве соціалістичне змагання за високу якість ремонту, посилити його гласність, щоб робітники знали, хто працює на совість, а хто допускає брак. Треба також поліпшити моральне та матеріальне заохочення слюсарів-ремонтників.

Не лише між ремонтниками погано організовано соціалістичне змагання. Більшість юнаків і дівчат працює у формувальному та випалювальному цехах. Треба створити в цих виробничих підрозділах комсомольські групи, потурбуватися, щоб вони підписали договір на трудове суперництво, контролювали його виконання.

— Про це говорилося і на минулих звітно-виборних зборах, — сказав електрослюсар Володимир Качесов, — та справу з місця не зрушено. І винні в цьому не лише секретар та комітетчики, а й ми всі. Бо не спитали з них, як належить, за виконання рішень.

«У народному господар-

стві в місяці через низьку якість на звалище викинуло 455 тисяч штук цегли! Такої кількості продукції вистачило б, щоб спорудити десять 16-квартирних будинків.

Комсомольці відверто критикували бракоробів, марнотратників робочого часу і матеріалів. Особливо дісталось начальнику енергетичного цеху. Він зволікає з прокладенням силового електрокабеля до зимових заборів у глиняному кар'єрі. Це може призвести до того, що завод в холодну пору року простоюватиме через затримки в подачі глини у формувальний цех.

Учасники зборів говорили й про те, що потрібно більше турбуватися про молоді зміну, як це роблять у бригаді слюсарів-складальників Ленінградського об'єднання «Електросила» Героя Соціалістичної Праці С. С. Вітченка. Минулого року, скажімо, під час літніх канікул на заводі працювали 20 юнаків і дівчат — старшокласників двох міських середніх шкіл. Та жоден з них після закінчення школи у нинішньому році не прийшов працювати на завод. Чому? Бо на підприємстві не потурбувалися, щоб привити тим, хто робить перші кроки у трудовому житті, любов і повагу до праці, створити хороші умови для роботи.

Секретарем комсомольської організації підприємства обрали Олександра Радченка.

С. МАТУСЯК,
позаштатний кореспондент газети «Молодий комунар».

СЛАВОЮ ОВІЯНІ

НОВАТОРИ РАДЯТЬСЯ

В Кіровограді в клубі імені Калініна нещодавно проходив семінар винахідників та раціоналізаторів області.

З доповіддю про роботу обласної ради ВТБР та діяльність винахідників і раціоналізаторів Кіровоградщини в першому півріччі 1974 року виступив голова обласного товариства винахідників та раціоналізаторів Г. І. Білан. Він відзначив кращі колективи підприємств та організацій, які сягли значних творчих успіхів, та вказав на ті хиби і недоліки, що мають місце в організаціях ВТБР.

Особливо була загострена увага на тих підприємствах та організаціях, які за останній період значно знизили свої показники творчої діяльності, не надають належного значення цій важливій справі. В доповіді також відзначалося, що на багатьох заводах, шахтах, новобудовах у винахідницькій та раціоналізаторській роботі комсомольці, молоді спеціалісти ще не достатньо включилися в змагання новаторів, стоять осторонь творчого пошуку.

На семінарі були висловлені цінні пропозиції, накреслені заходи, спрямовані на подальше поліпшення роботи з новаторами виробництва та виконання зобов'язань, взятих раціоналізаторами області на вирішальний рік п'ятирічки. А мета у всіх одна — зекономити 11,5 млн. карбованців на рік.

А. КОЛОДЯЖНИЙ,
інженер.

Прочтав я звернення Степана Степановича Вітченка, бригадира Ленінградського об'єднання «Електросила» до юнаків та дівчат нашої області. Тепер постійно слідкую за виступами досвідчених робітників, наставників, які діляться своїми думками. Побачив, що й молоді, ще новачки, розповідають про свої перші кроки на виробництві. Може несподівано, але остаточно вирішив: мені теж є чим поділитися з приводу роздумів Героя Соціалістичної Праці С. С. Вітченка «Честь змолоду».

Життєва дорога моя була нелегка. Дуже рано помер батько, а коли минуло мені 14 років, — зостався й без матері. То були важкі часи, годі знайти щось світле з власного минулого. Зустрів на своєму шляху негідних людей. Однак я швидко збагнув — їх одиниці, вони відживають своє. Зневірившись не дозволив ширі, щедри душою — справжній люди, робітники. Два роки тому прийшов на завод «Чер-

БІЛЯ ЩЕДРИХ ДУШЕЮ

вона зірва» в ливарний цех ковакого чавуну. Став наладником. Зіткнувся з відповідальністю, відчував, що від мене залежить успішне виконання змінних завдань багатьох робітників. Вчився.

Кілька десятків різних марок пресів, кожну треба знати досконало. Іноді приходила думка — не справлюсь, не зумію. Та ще, як на ту біду, вийшов з лад у прес з моєї вина. Цілих три години ремонтувала його бригада слюсарів. Ну, прикинув собі, це по мені свита, ось хай тільки хтось дорікаєтись стане — покину... Ніхто й словом не обмовився, певно ж, бачили мій стан. А коли прес пустили в дію, підійшли гуртом, заспокоїли, підбадьорили. Залишився я. І хотілось працювати краще, не покладаючи рук ще й тому, що поруч були люди, на яких можна було рівнятися — Іван Федорович Захаров та Олександр Свиридонович Євтихеев.

Здається, немає на дільниці такої роботи, якої не змогли б вони виконувати. Лише десьтись, як вони працюють — одне захоплення. Олександр Свиридонович і допоміг мені освоїти обладнання. Не працював за мене, а підказував — як знайти потрібний штамп. Знову щось не виходило — сам візьме ключі, підладнаємо разом.

Одного разу я зацікавився на кілька хвилин. Він підійшов: — Два проценти робочого часу ти вже втратив. На обід підеш раніше, після обіду затримася. Раніше роботу кінеш — а всього процентів десять і набереться. А коли кожен так? Арифметику знаєш — спробуй підрахувати в загальному масштабі: що буде, якщо кожен працюватиме на десять процентів краще?

Виходить, дві п'ятирічки — і рівень виробництва подвоїться. Країна стане удвічі багатішою лише за рахунок наших процентів. Аж дух захопило, бо вперше отак довелось мислити. Нам найбільше б таких голів, як у Олександра Свиридоновича. І ще тепла людського, яке має партгрупорг Іван Федоро-

вич Захаров. Принциповий, справедливий — хочеться бути схожим на нього, переможця соціалістичного змагання, кавалера ордена Трудового Червоного Прапора. Пам'ятаю, як вступали в добровільну народну дружину. Я так не пошкодував, що написав заяву, незабаром трапилась пагода відчувати себе потрібним і там, за межами заводу, в час, коли люди відпочивають.

Тож зараз, перечитавши лист С. С. Вітченка до нас, молодих кіровоградців, я з гордістю можу сказати про своїх наставників — їм за все болить. Вони не байдужі в оточенні молодих друзів і, головне, не чекають провини, щоб лише опісля робити висновки, а випереджують погані вчинки. Слова Івана Федоровича Захарова: «Не лише з поганих робити кращих, а й з хороших виховувати ще кращих, справжніх робітників, а нашою радянською свідомістю» — запам'ятаються мені назавжди.

Л. ДУДІН,
робітник,
Завод «Червона зірка».

ЕСТАФЕТА ПРАЦІ

Тисячі кадрових робітників і трудівників сім Донецької області є наставниками молоді. Вони щедро передають підростаючій зміні знання і досвід, допомагають знайти своє місце в колективі, прищеплюють юнакам і дівчатам любов до обраної професії. Про досвід найкращих з них розповідається в

збірнику «Наставники робітничої зміни», який вийшов у видавництві «Донбас». В збірнику говориться про різноманітні форми виховної роботи наставників з молоддю — урочисті посвячення в робітничий клас, вечори трудових дивнастій, вшанування переможців соціалістичного змагання, зустрічі новачків з ветеранами праці.

НА ЗАМОВЛЕННЯ БАМУ

Робочі креслення на спорудження важливого об'єкту — Байкало-Амурської магістралі видав Харківський інститут «Діпрозаводтранс». На адресу замовника відправлено проект будівництва найбільшого в країні

спеціалізованого заводу мостових металевих конструкцій в Улаї-Уде. Уже в наступному році підприємство випустить 60 тисяч тонн виробів. Це дасть можливість забезпечити потребу будівельників-мостовиків БАМу у зв'язних і клепаєних опорах, частинах прольотів та інших конструкціях. (РАТАУ).

Друкуємо сьогодні з деякими скороченнями ще один розділ із брошури Героя Соціалістичної Праці, лауреата премії Ленінського комсомолу, бригадира комсомольско-молодіжної тракторної бригади ордена Трудового Червоного Прапора колгоспу «Зоря комунізму» В. І. Моторного «Джерела нашого зростання».

ВІДОМО, що найбільший резерв урожайності в період збирання, розвитку рослини — це волога. Ми мріємо про той час, коли зможемо, образно кажучи, тримати цю вологу в землі на замку і видавати її нам тоді, коли вона її особливо потребує. Одним словом, регулювати її так, як це ми маємо змогу робити на своїх зростаючих землях.

Фантазія? І зовсім ні. Я вже розповідав про так званій «сухий дощ». А от однієї беззмірної зими грунт на посівах пшениці вимерз і верхній шар його перетворився на лійку. Це загрожувало загибеллю рослин, оскільки навколо вузла кущіння зовсім не було вологи. Що робити? Перевіривши стан ґрунту глибше, ми з головним агрономом П. А. Писаковим вирішили, що лан треба прикотувати, і тоді вузол кущіння набавиться до вологи, яка лишилася ще з осені. Так і зробили. А через деякий час пшениця ожила. Додам, що після кожного справжнього дощу ми не гаємо ні хвилини і направляємо всю тінку на її закриття. Таким чином, не даємо випаровуватися життєдайним сокам землі. За цим слідкує агрономічна служба колгоспу, очолювана заслуженим агрономом республіки, Героєм Соціалістичної Праці П. А. Писаковим, а на дільниці, яку обслуговує наша бригада, — В. А. Сандулом. Багато сил і праці доклали ці досвідчені спеціалісти, щоб навести порядок на землях, добитися високої культури землеробства.

Особливо уважаємо на правильну підготовку ґрунту, своєчасну і високоякісну сівбу, загортання насіння на потрібну глибину в достатньо вологий шар. Практикою доведено, що, хто не дотримує цих вимог, дуже втрачає у врожаєві. Якщо, наприклад, загортати насіння сівалкою на недостатню глибину, багато його лишається на поверхні, як кажуть, для горобців. Звідси й зріжені посіви.

Як же ми вносимо мінеральну і органічну поживу? Останню — лише під оранку. Як тільки розкидали гній, відразу починаємо його приорювати, щоб не було розриву між розкиданням і оранкою. Для цього ставимо таку кількість тракторів, яка забезпечить безперервну роботу. Отже, оремо завжди ґруновим методом і обов'язково з передплужниками. На практиці переконалися, що такий спосіб — найефективніший. В середньому щороку ми вносимо на гектар по 15 тонн гною.

Найкращий метод підживлювати озимину мінеральними добривами за прикладом хліборобів колгоспу імені О. Г. Бузицького — кореневий, за допомогою сівалок СУК-24. Раніше ми захоплювалися підживленням з літаків. Та значна частина дорогісних ґранул родючості потрапляла на лісосмуки, дороги, ріки. При кореновому підживленні, як ми переконалися, втрати виключаються. Добрива відразу потрапляють до кореневої системи на глибину 4—6 сантиметрів, розчиняються там. Буквально за добу рослина починає вбирати їх і таким чином ліквідується так зване азотне голодування.

Перевага кореневого підживлення ще й у тому, що ми водночас закриваємо вологу. Диск добре подрібнює ґрунт. А позаду сівалок у залежності від розвитку рослини і щільності ґрунту, чіпляємо борони або райборінки, які мільчуть верхній шар, не даючи випаровуватися волозі. Цей спосіб удвічі дешевший і дає вагомий прирост врожаєві. Хочеться особливо наголосити на сортах. У нас стало правилом засівати тільки районаними, тільки тими, які попереднього року дали найвищий врожай. Спочатку ми культивували сорти миронівської селекції — на той час вони для наших ґрунтів були найкращими — а зараз — кубанської. Ми у себе щороку виробуємо їх по кілька і взагалі ми вважаємо, що сіяти лише один якийсь сорт — дуже ризиковано. Адже кожен з них має не тільки свої особливі переваги, а й вади: один схильний до виснаження, другий —

РЕЗЕРВИ ПОРУЧ

до хвороб, третій недостатньо зимостійкий, четвертий боїться посухи. А найгірше те, що висівачи нові сорти і гібриди, не скрізь дотримуються агротехніки їх вирощування, рекомендацій селекціонерів і дослідними станціями. І через те, як зазначалося на грудневій нараді в Центральному Комітеті Компартії України, в деяких районах торік допущено значний недобір урожаю. Це стосується, наприклад, нових сортів пшениці «Аврора» і «Кавказ». Автор цих селекцій академік П. П. Лук'яненко не раз наголошував на тому, що агротехніку їх вирощування не можна по шаблоно переносити з Кубані на Україну. Дотримуючись його порад, ми творчо підійшли до запровадження у себе цих сортів і добились великих успіхів. Лани, засіяні «Безостю-1», «Авророю», «Кавказом», стали родити у нас по 35—60 і більше центнерів на кожному гектарі. Відомий селекціонер щиро дякував усім кіровоградцям за розумну працю над його сортами. Про неухильне дотримання рекомендацій вчених повинні дбати не тільки агрономи, а й ми, механізатори.

Інші величезна увага звертається на густоту посівів. І це не дивно. Зріджуючи або загущуючи їх, господарства недораховують багато тонн зерна, інших сільськогосподарських культур. Зберегти до збирання оптимальну густоту рослин — завдання всіх трудівників ланів.

Отут якраз і варто розібратися в рекомендаціях селекціонерів, дослідних станцій. Надміру загущені посіви негативно впливають на врожай. Наприклад, загущені посіви кукурудзи дають дуже малі, недорозвинені качани, а то й зовсім їх не утворюють. В такому разі завше буде великий недобір зерна. Її на гектарі має лишитися 40—45 тисяч стебел. І якщо на кожному виросте хоч по одному 240-грамовому качану, то 100-центнерний урожай цієї культури забезпечено.

Мене часом питають, чому я, бригадир тракторної бригади, людина, так би мовити, зв'язана лише з машинами, постійно працюю над підвищенням агрономічних знань. У наш час, коли на село надходять все складніша і складніша техніка, тракторист має бути механізатором широкого профілю. Та це ж ще не все. Нинішньому механізаторові мало знати техніку. Той, хто працює біля землі, повинен знати і розуміти поле. Він має сам визначати, якою повинна бути густота посівів у залежності від сорту, дози мінеральної поживи під час сівби і підживлення рослини, тобто добре знати агротехніку. Висока кваліфікація трудівників, їхня освіченість — завжди у нас на першому плані.

Одним із шляхів підвищення продуктивності праці є впровадження найбільш прогресивних форм використання техніки. Ми давно застосували у себе двозмінну роботу — від оранки до збирання врожаю. Наприклад, п'ять днів на тракторі механізатор працює у першу зміну, а потім переходить на другу.

Ми застосували поточний метод збирання колоскових — з одночасним прибиранням соломки машинами. Це підвищило продуктивність праці на 10—15 процентів.

Площі неодноразово дозрівають, і ми маємо змогу обробляти їх ґруновим методом. Кілька верстатів одночасно закривають вологу на одному полі, потім переходять на інше. Так і під час збирання врожаю: замість 5—6 днів поодинокі, ми ґруновим способом збираємо за день. При цьому агше налагодити і технічне обслуговування машин.

Пам'ятаю, одного літа перед самими жнивнями, коли хліба вже достигли, на поле моєї бригади налетіла буря і поклада майже всю пшеницю. Допомогти зібрати хліб прибули комбайнери усіх чотирьох бригад. Хоч пшениця й полягла, ми швидко зібрали її і втрати були значно меншими, ніж це могло статися.

Отже, і постійне навчання кадрів, і вдосконалення організації праці, і прогресивні агротехнічні прийоми, і впровадження найпередовіших форм використання сучасної техніки, землі — всі ці та інші резерви дають нам можливість постійно підвищувати продуктивність праці, збільшувати виробничтво продукції.

РОСТУТЬ УМІЛЬЦІ

Цього року школярі Олександрії отримали чудовий подарунок — міжшкільний політехнічний центр виробничого навчання (фото справа). У його кабінетах, лабораторіях, класах 1400 учнів міста аможуть ширше дізнатися про різноманітний світ професій, глибше оплодітти окремих спеціальностей. Про обладнання, зручності приміщень ви можете судити по фотознімку вгорі. Допомогли обладнати центр шефи з електромеханічного заводу, ремзаводу «Укрспільгосптехніка», швейної фабрики та інших підприємств міста.

Фото А. БУДУЛАТЬЄВА.

Українська народна пісня. Вона не може не причарувати, в ній — душа народу, його гордий і ніжний характер. З особливою теплотою і увагою приймають глядачі виступи викладача Мадяківської музичної школи Дмитра КАРАПУТУ. Хвилини і в врихлий зал полетять українська мелодія...

Фото В. КОВПАКА.

СВЯТО ТЕАТРУ

● В парку імені Леніна в Кіровограді відбулось урочисте відкриття традиційного свята театрального мистецтва.

—Рік од року все більшого розмаху набирає на Кіровоградщині, батьківщині корифеїв українського театру І. Карпенка-Карого та М. Кропивницького, народне мистецтво, — сказав заступник голови оргкомітету по проведенню свята, начальник обласного управління культури Ф. О. Цигульський. — Завдяки турботам партії і уряду настав справжній розквіт культури і мистецтва, створено найсприятливіші умови для розвитку самодіяльного мистецтва. Зараз в області 6 тисяч самодіяльних колективів, в яких беруть участь понад 100 тисяч учасників. А драматичних колективів — 718. Чотирьом з них присвоєно звання «Самодіяльний народний театр».

Перед шанувальниками театального мистецтва, учасниками художньої самодіяльності, які зібралися в літньому театрі, вступили робітники заводу «Червона зірка» А. В. Поркуляк, директор Бобринецького районного Будинку культури О. О. Дерев'яченко, головний режисер українського музично-драматичного театру ім. М. Л. Кропивницького, заслужений діяч мистецтв УРСР І. В. Казнадій, викладач Олександрійського культосвітнього училища П. І. Ярмоленко.

Учасники свята поклали квіти до пам'ятника В. І. Леніну. А потім відбувся святковий концерт.

Люди. Події. Час

Ім'я Івана Петровича Павлова, творця вчення про вищу нервову діяльність, який відкрив нову еру в розвитку фізіології, широко відоме не лише в нашій країні, а й далеко за її межами.

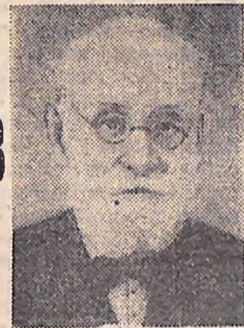
Геніальні відкриття Павлова озброїли людство знаннями головних законів діяльності мозку, стали черговою видатною перемогою ма-

тивного вивчення вищої нервової діяльності (поведінки) тварин. Умовні рефлекси (1923) і «Лекції про роботу великих півкуль головного мозку» (1927) стали підсумком багаторічних досліджень вищої нервової діяльності.

Вчення Івана Петровича Павлова зустрівало гарячий відгук на всіх континентах. Він був обраний дійсним членом 132 академії і наукових товариств земної кулі.

Організована в 1926 році біофізична станція в Колтушах (тепер село Павлове) під Ленінградом перетворена в Ін-

СТАРІЙШИНА ФІЗІОЛОГІВ СВІТУ

● До 125-річчя від дня народження І. П. Павлова

теріалізму. Його відкриття сприяють дальшому розвитку медицини, фізіології і психології.

Ще в студентські роки (1875) Іван Петрович Павлов був удостоєний Золотої медалі за виконання експериментальних досліджень «Про нерви, що керують роботою підшлункової залози». Через вісім років (1883) він вже доктор медицини. За роботу з фізіології травлення Павлову в 1904 році була присуджена Нобелівська премія, а в 1907 році його затвердили академіком.

Незважаючи на зруйнування й голод, влада Рад створила вченому і його співробітникам всі умови для успішного проведення робіт. За його діяльністю стежив сам В. І. Ленін.

Праці Павлова «Двадцятирічний досвід об'єк-

ститут еволюційної фізіології і патології вищої нервової діяльності імені академіка І. П. Павлова Академії медичних наук. Ім'я академіка Павлова носять наукові установи і учебні заклади, вулиці наших міст і сіл. Щорічно за кращу наукову роботу в галузі фізіології присуджується премія імені академіка Павлова, заснована в 1934 році. А раз на два роки присуджується Золота медаль імені Павлова за сукупність робіт по розвитку вчення Павлова.

В 1935 році Міжнародний конгрес фізіологів присвоїв Павлову почесне звання «старійшини фізіологів світу».

Сьогодні люди усієї землі урочисто відзначають 125-річчя від дня народження геніального вченого, нашого співвітчизника Івана Петровича Павлова, ім'я якого безсмертне.

М. НОЖНОВ.

УВАГА, ПІДЛІТОК! СЕМЕНОВИЧ

— Чого це Семенович зачистив до П.? — питає сусід у сусіда.

— Сам дивуюсь, — здвигував той плечима. — Що у них може бути спільного?

А Семенович, повернувшись з роботи додому, чи робив що чи не робив, а поспішав навідатись у цю, як прийнято говорити, неблагополучну сім'ю. Знав наперед, що застане там господаря п'яним, заплаканою його дружини і насторожені погляди дітей. Особливо непокоїла його доля старшого — Володі. Хлопець, явно збивався з шляху. Там з «дружками» сад мужий обірвав, в іншому місці — забрався в чийсь сарай. Почались приводи в міліцію, розмова на засіданні комісії у справах неповнолітніх. Після одного з таких засідань Л. С. Аверьянова попросили:

— Візьміться за цю сім'ю, Лаврентію Семеновичу. Власне, не так за сім'ю, як за Володьку.

Семенович, як всі його називають, не міг не погодитись, бо й без цього був не байдужим до долі підлітка. А запропонувавши йому «роль» громадського вихователя тому, що знав його, як найкращого і незмінного голову батьківського комітету школи № 32, як брав він під власний контроль найбільш важковихованих підлітків, яку велику роботу проводив з батьками.

Діти Лаврентія Семеновича вже закінчили школу, і він, так би мовити, механічно лишив із складу батьківського комітету. Але то тільки формально. Фактично ж —

ні. Бо хіба можна розлучитись з тим, до чого ти пристрасний, що тебе постійно непокоїть. Хоч сам Семенович прямого відношення до виховання не має. В минулому був військовослужбовцем, зараз — працює машиністом водоканалу. Просто у нього — талант вихователя.

В будинку, де проживає Л. С. Аверьянов, — близько п'ятдесяти сімей. Чималенько тут і дітей. І на вулиці вони, в основному, надані самі собі. Там, дивись, бійку вчинили, там шкоди наробили. Одні проходять мимо цього без уваги. «Хай самі розбираються» — чуєш у відповідь від дорослих. А Семенович зовсім іншої думки. Він першим подає ідею організувати у звільненому приміщенні Ленінську кімнату. Мало хто знає, скільки перешкод довелось побороти, скільки інстанцій відвідати, доки «вбив»-таки приміщення. За декілька вечорів обладнали її, зробили затишною і привабливою. Тепер рідко коли почуєш у цьому дворі плач чи окрики дітей. Зайняті вони корисними, цікавими справами.

Робота по вихованню — малопомітна. Не підлягає вона і ніяким вимірам. Зате з чим можна зрівняти віддачу від неї?

Після того, як Лаврентію Семеновичу було офіційно доручено взяти контроль за «важким» підлітком, у його розпорядку дня нічого не змінилось. Він, як і раніше,

щовечора провідував його. Спочатку просто бесідував подовгу, вивчав його характер, схильності. Потім поступово переходив до занять у школі, до підготовки уроків. Володя навіть не підозрював, що Семенович — його громадський вихователь. Та й самого Аверьянова цей титул мало цікавив. Він був просто сусідом, йому просто хотілось, щоб із цього юнака вийшли люди.

Треба сказати, що Володя одразу увійшов у довіря Семеновича. Батьку й матері, бувало, того не розповість, що йому. А якщо потрібно було з кимось порадитись, то довірявся, взагалі, лише тільки йому, старшому товаришеві і порадинику.

Радів Семенович, що у його підопічного визріла мрія, з'явилась мета. Хотів він стати столярем. Тільки вийшло так, що поступив він в технічне училище № 6. Зарахували його в групу токарів, але пообіцяли, що, при можливості, переведуть туди, куди має бажання і нахил. Та так і не виконали обіцянку. І Володя училище залишив.

Дуже переживав, коли довідався про це. Більше всього Лаврентія Семеновича обурювала позиція дирекції училища і те, що майже цілий рік хлопець буде без діла. Та все обійшлося благополучно. А як тільки училища почали новий набір — сам пішов до директора ПТУ № 2 і розповів йому все, як є. Володю зарахували в групу столярів. За весь період навчання не було в нього навіть зауважень. Зараз він в Армії. Приїхав у відпустку. І в першу чергу прийшов до Семеновича.

Г. ІВАНЧЕНКО.

м. Кіровоград.

ЗА ФОРМУЛОЮ ПОСЛІДОВНОСТІ

- Інструктори — провідні спортсмени
- Згуртовує спартакіада
- Якщо немає власних баз

ВИПРАВДАННЯ фізкультурних активістів було одне і те ж:

— У нас найважче згуртувати молодь. Будівельні майданчики далеко за межами міста, в суботні і недільні дні хлопці їдуть додому — в село. Якось оголосили: «На стадіоні будемо складати норматива комплексу ГПО». І майже ніхто не прийшов.

А будівельники: — Ми б прийшли. Але ж треба підготуватись до цих змагань. Та й не побіжиш в тому ж костюмі, що на свято приїждив. Потрібна спортивна форма...

І ось в тресті «Кіровоградськбуд» інструктором по спорту почав працювати ініціативний комсомолец Микола Головецький. Випускник інституту, спортсмен-першорозрядник.

Кликати одразу на старт ГПО? А якщо знову не прийдуть? Ні, буденність тут

пошкодить. Треба влаштувати спартакіади поєдинки. Щоб виявити найсильніших, найактивніших. І вони тоді повинні повести за собою інших. Керівники тресту пішли назустріч:

— Якщо є конкретні плани і діловий підхід до справи, кошти теж будуть.

Закупили форму, спортивний інвентар, лижі, домовилися з спортклубом «Зірка» про аренду стадіону. Секції почали працювати в спортзалі підшефної школи № 5. Будівельники допомогли учням придбати спортивну форму, а школа надала робітникам свій спортивний комплекс — на вихідний день, на вечірній час. І ось уже почалась масові поєдинки волейболістів. Команди виставили пересувні механізовані загопи, автоколона, будівельні управління. Коли на будівельних майданчиках почули про захоплюючу боротьбу волейболістів, на май-

данчик прийшли уболівальники. В суботній день ніхто в село не поїхав, бо хлопцям було цікаво, як же проведуть чергові матчі товариші по бригаді.

Далі — змагання тенісистів, шахістів.

Перед початком спартакіади ісе-дників Головецький ознайомив юнаків і дівчат з нормативами та вимогами комплексу ГПО, запропонував будівельникам спробувати свої сили на бігових доріжках, в секторі для стрибків. Звичайно, не кожен зумів одразу скласти залік. Але провідні спортсмени колективу фізкультури Анатолій Салгац, Анатолій Бондаренко, Олександр Черненко, Микола Горбонос захопили своїх друзів спритністю і силою. З числа таких ентузіастів Головецький і згуртував заги громадських інструкторів і тренерів. Підбиваючи підсумки кожного етапу спартакіади, Головецький адресував слова похвали і тим, хто успішно складав нормативи нового фізкультурного комплексу:

— Учень столяра з БУ-1 Володя Білоуєв підтягнувся на перекладні 16 разів, технік Анатолій Голік краще стріляв в тирі, значки будуть вручені Віталію Пустовіту, Миколі Горбоносу, Миколі Дячку.

За чотири місяці більше 150 будівельників, включившись у змагання з багато-

борства ГПО на призи «Комсомольской правды», мали відмінні результати на легкоатлетичних доріжках, в стрибках, тирі, продемонстрували своє вміння з цивільної оборони.

І раптом — плавання. База не підготовлена. Ніде проєкта навіть тренування. Але Микола Головецький зорієнтувався правильно. Будівельники, взявши шефство над піонерським табором «Червоної вітрили», обладнали там зразковий пірс, змонтували хороший комплекс для юних моряків. І на Ілгулі у вихідні дні будівельники теж зуміли показати своє вміння. Тепер на черзі легкоатлетичний крос. Тут візьмуть участь і найсильніші значківці, і початківці. Готуючись до 30-річчя вшестення Радянської України від німецько-фашистських загарбників, фізкультурники «Кіровоградськбуду» знову хочуть мати найвищі спортивні результати.

Підсумки своїх досягнень вони підведуть на спортивному вечорі. І звітуватимуть перед ветеранами війни. Перше слово скажуть допризовники, які хочуть довести, що вони мають добрий фізичний та ідейний ґарт. Бо в них висока місія — стати захисниками рідної Вітчизни.

М. ШЕВЧУК.

м. Кіровоград.

До 30-річчя визволення України від німецько-фашистських загарбників

О. ЛУКАШЕНКО.

ОТОЧЕННЯ

Партизани Ковпака йшли далі на південь, наносячи відчутні удари по тилах гітлерівців, руйнуючи його комунікації. До початку липня подолали до п'ятисот кілометрів. То були виснажливі переходи з безпощадними жорстокими боями. Люди валилися з ніг від втоми, падали коні. А попереду ще були головні комунікації порога — залізнична та шосейні дороги Львів — Тернопіль — Жмеринка — Вінниця — Київ, по яких гітлерівці безперервним потоком доставляли на фронт живу силу і військову техніку.

С. А. Ковпак і С. В. Руднев вирішили дати відпочинок людям і коням, а на залізницю і шосейну дорогу полатати в цей час кілька диверсійних груп. Командир загону Ф. Д. Матюсінко дав своїй групі бойове завдання: вийти між станціями Підволочиськ — Монастирська і пустити під укіс військовий ешелон, щоб загальмувати рух, і тим самим забезпечити переправу з'єднання через колію на південь. Групи пропонувалося вийти в ліс на захід від села Хмельськ Скалатського району, куди цістя переправи мали прибути всі частини з'єднання. Для прикриття мінерів виділяти стрілецький взвод старшого лейтенанта сибіряка Павла Саранулова.

Із мінерів зі мною йшли досвідчені підпівводи: молодий десантник, інструктор мінерної справи мексиканець Микола Верейкін і 18-річний білорус, хоробрий партизан Фадій Казора. По дорозі пішли місцеві проводники, який добре знав дорогу і провів групу точно в призначений район — за півкілометра на схід від станції Максимівка.

Перед залізницею зупинилися, провчили патрулі, а потім же раз перевірили вихідку. Командир взводу Павло Саранулов розставив охорону, а ми з Миколою Верейкіним і Фадієм Казорою поповзли до колії. Підняли під шляху міну і старанно її замаскували. Закінчили роботу, зняли свою охорону і недалеко відійшли від залізничної. Почали чекати підходу поїзда. Через півгодини від станції Підволочиськ з'явився ешелон...

Враз зметнувся вгору величезний стовп вогню і повітря потряс страшний вибух. Через наші голови пролетіли уламки. Вагони палали, вилетіли на одного, з яких сніалося награване на Україні зерно, цукор, тощо. На станції гітлерівці відкрили стрілянину, але було вже пізно. Ми підняли ешелон термінами кегелями, а самі вирушили по умовленому маршруту: хуторами Гуляй-поле, Богданівським лісом, через шосе Підволочиськ — Тернопіль до лісу за селом Хмельськ.

На узліссі Богданівського лісу застав світанок. Попереду було шосе, по якому вже рухалися гітлерівські автомашини. Та на щастя, назустріч показалися дві підводи. Ми їх зупинили. Виявилось, то їхали пани лісничі Скалатського і Гримайлівського лісництв на нараду до тернопільського гебітскомісара.

Скалатський лісничий пан Корлето заявив, що буде скаржитися на нас тернопільському коменданту, але ми дали йому стусала, а підводи повернули назад. Розсіяні, — двадцять партизан (по десятку на кожній фаетоні) — і взяли курс на шосе. Для маскування попереду посідали наші лісничі. Без приглед переїхали шосе, пропусивши повз себе кілька військових автомашин. Доріжка повернула до невідомої нам споруди. Як виявилось потім, то був радіомаяк, з якого зв'язувалися регулярні рухом німецьких військових літаків. Але тоді ми не знали цього. Коли порівняли з спорудою, на вишку вибігло кілька гітлерівців, про щось белькочучи між собою. Їх зібрався вже більше двох десятків. З тридцяти метрів вони розглядали нас, а ми тримали автомати напоготові. Певно, щось гадали, що не якийсь загін поліції і не зачепили нас. Нам же було видно, що зв'язувалися з ними, бо воруха було шосе, а ліс зостався позатв.

Незабаром в'їхали в село Хме-

льськ, — за ним у лісі повнісі були днівати й наші загони. Село ще спало. Тільки найпроворніші господарі почали доїти корів. В одній із жінок довідалися, що в селі є великий фільварок і діє крохмально-патоковий завод. Вирішили — поки гітлерівці не огляділися, захопити ці об'єкти, арештувати керуючих і привести їх у штаб Ковпака.

Директора фільварка пана Леона Верхового захопили сошною в ліжку. Звели на ноги, одягнули. Хлопці порозніжляли всі стайні, повиганяли на поле і в ліс кілька сот голів худоби, яку гітлерівці відібрали у селян і відгодовували для свого війська. Запрягли ще одну підводу, взяли із собою харчів — сала, цукру, ковбас, посадили попереду пана директора і рушили в ліс. По дорозі Микола Верейкін і Фадій Казора підірвали обладнання крохмально-патокового за-

воду. Ми сподіялися зустрітися в лісі з своїми партизанами. Але там ковпаківців не було. На узліссі стояла самотня хатина. Тут жила сім'я лісника Петра Макара. Крім дружини Ганни тут жили її старі батьки, сестра Марія і брат Юлія.

Зустріли нас гостинно. Першою вибігла з хати Марія.

— Здрастуй, чорноко! — привітався я. — Скажи, діточки, а фашистів тут немає? — Немає, — відповіла.

— А таких, як ми, не було? — допитуюся.

— А які, ви? — перепитала.

— Радянських партизанів, розумієш? — Ні, ви перші. Просимо до хати.

Вся сім'я радісно прийняла гостей. Заходились пригощати. В свою чергу і ми частували цих добрих людей смачними директорськими харчами.

Настав час вирушати в дорогу. Думалося, що, можливо, ковпаківці підійшли з іншого краю лісу. Тож вирушили вліз. Незабаром вийшли на протилежний бік, але ніде партизанів не було. Тільки тоді зрозуміли, яка загроза нависла над нами. Бо у 18 кілометрах звідси був Тернопіль, у 15-ти — Підволочиськ, а в семи кілометрах — місто Скалат, що кинило гітлерівців. З'єднання десь затрималося, а ми зачасно себе виявили. Та це взяли в ліс «хвоста» — отих чортів пани.

Забралися вліз лісу. Він хоч і великий, але густий. Довкола ж — відкрита місцевість і тільки через 4—5 кілометрів був другий лісний масив під назвою Маліничин. Розставивши кругову оборону, вткнули підводи в гушину. Посадили під охорону на траву уже непотрібних «язиків» — директора і двох лісничих, і почали чекати ночі, хоча ще було далеко і до обіду.

Гітлерівці в Скалаті швидко дізналися, що в Хмельську «побували» партизани, нарobili там шелесту і забрали в ліс пана директора. В місто почали прибувати солдати і поліцаї. О 12 години біля хати лісника з'явився легковий автомобіль. З нього вийшли два офіцери з вівчаркою. Питали старого Михайла, чи не бачив, куди поділися російські партизани. Старий божився, що, може, хто і був, але він нікого не бачив. А Марія подалася в ліс. Самі ноги понесли її по свіжих партизанських слідах. Не вчулася, як наскочила на нашого вартового.

— Прошу, викличте командира, — попросила вона.

Коли я прийшов, вона розповіла, що коло їхньої хати фашисти. Я подякував Марії і попросив повідомити нас про все, що вона побачить. А потім порадився із Сарануловим і Верейкіним. Вирішили — не гаяти часу і захопити гітлерівських розвідників разом із легковою автомашиною. На що сперрацію визвально піти Павло Саранулов і мінери Коля Верейкін та Фадій Казора. Вони хотіли знепачка напасті на фашистів. Та, на жаль, заніпалися...

Біля хати лісника окупантів уже не було. Зібравши значні сили, вони оточували ліс, розставляли засідки, вогневі точки.

(Далі буде).

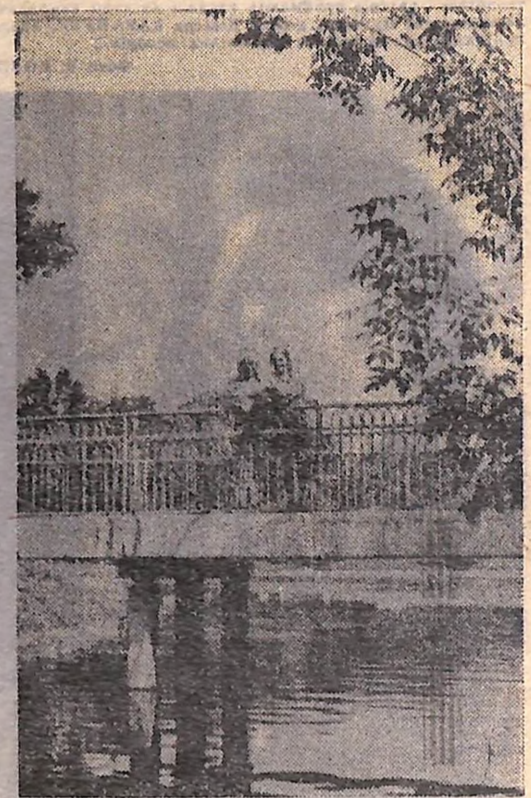
ПРИРОДА: тиж

Алеями старого парку...

Онуфривський дендропарк — пам'ятка садово-паркової архітектури XIX століття. Тут є декілька мальовничих алеї, багато 60—100-річних дерев. Серед них ряд рідкісних — софора японська, каркас західний, ялівець вергінський або олівецеве дерево, спірея Ван-Гута, е цілі колекції видів і форм кленів, ясенів, тополь, дубів. Особливо мальовничі гаї червоного дуба — рідкісного в наших краях, сосни кримської, звичайної та бородавчатої берези. Багато чагарників: чубушника, жимолості, бірючини тощо.

Деякі роки тому розпочалася реконструкція дендропарку, яка передбачає відновлення старих пейзажних композицій, Верхнього селянського, Верхнього та Нижнього ставів, водозливних каналів, збагачення дендрологічного складу, кількості видів і порід дерев, кущів буде доведено до 123.

Нині в парку проведено значний обсяг робіт. Прокладені нові доріжки, бордюри, закінчено реконструкцію Нижнього ставу, площа якого становить 16,2 гектара.

На фото: мальовничий куточок дендропарку. Фото Ю. ЗІВАШНИКОМ.

ЧИТАЧ ПРОСИТЬ:

АДРЕСА—ДОБРЯНКА

Дуже зацікавила мене документальна повість В. Базилевського «Делегат конгресу», в якій розповідається про від-

мого хірурга Феодосія Деомидовича Гетьманця.

Я тяжко хворію, перенесла три операції, але покращення не відчуваю. Хочу порадитись із Гетьманцем. Дуже прошу, дайте його адресу.

Т. ПРОДАНЧУК.

м. Олександрія.

Від редакції. Адреса Феодосія Деомидовича така: Вільшанський район, село Добрянка.

Присвячене визволителям

Позавчора стадіон спортивного клубу «Зірка» прийняв на свої трибуни тисячі кіровоградців.

Спортивне свято, присвячене 30-річчю визволення України від німецько-фашистських загарбників, розпочалося урочистими маршами, натхненним словом про безсмертний подвиг народу, про прекрасне сьогоднішнє Країни Рад. А потім на доріжки стадіону, спортивні майданчики вийшли юні спортсмени — учні шкіл міста, вихованці ДЮСШ. Змагалися гандболісти і волейболісти, глядачі стали свідками захоплюючих поєдинків легкоатлетів, цікавої дитячої комбінованої естафети, велосипедних гонок з виступами.

Завершилося спортивне свято товариським матчем з футболу між господарями поля — кіровоградською «Зіркою» і володарем Кубка СРСР 1974 року, лідером вищої ліги київським «Динамо». Зустріч закінчилася з нічним рахунком — 1:1. Голи забили Вячеслав Семенов у киян і Віктор Стеценко у господарів поля.

Ю. СУШИН.

Погода

Вдень 26 вересня на території області і міста Кіровограда переважає хмарна з проясненнями погода, місцями невеликий дощ, можлива гроза. Вітер південно-західний, 7—10 метрів за секунду. Температура по області 18—23, по місту 20—22 градуси тепла.

27 П'ЯТНИЦЯ
ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 10.00 — «Грай, мій балю». (М). 10.30 — «Майстри мистецтв». Народний артист СРСР М. Ульянов. (М). 11.50 — Новини. (К). 12.05 — «Екран молодих». (К). 12.05 — Художній фільм «Лоніс». (К). 15.10 — Телевізійний документальний фільм «Товариш Серго». (М). 15.45 — «Навірні історії нашої батьківщини». (М). 16.15 — Телевізійний нарис «Бригада». (М). 16.45 — Кольорове телебачення. Концерт Буквинського заслуженого ансамблю пісні і танцю УРСР. (М). 17.15 — Кольорове телебачення. «Книжкова крамниця». (М). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.10 — Реклама, оголошення (Кіровоград). 18.15 — Кольорове телебачення. «Поштар та пошта». (М). 18.30 — «В німецькій республіці наші». (М). 19.00 — Кольорове телебачення. «На запитання телеглядачів відповідає член-кореспондент АН СРСР В. Г. Афанасьєв. (М). 19.35 — Кольорове телебачення. Телевізійний багатосерійний художній фільм «Ну, що ж ти, тато?». 3 серія. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. «Артолот». (М). 22.40 — Спортивна програма. (М). 23.30 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 10.00 — «Грай, мій балю». (М). 10.30 — «Майстри мистецтв». Народний артист СРСР М. Ульянов. (М). 11.50 — Новини. (К). 12.05 — «Екран молодих». (К). 12.05 — Художній фільм «Лоніс». (К). 14.35 — Телевізійна «Дума про любов». (К). 15.55 — Г. Магліні. «Парадний вхід». Вистава. (Харків). 18.00 — «Передовий досвід» всім». (Донецьк). 18.30 — Для дітей. «Шелестять сторінки». (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.20 — Концерт. (К). 20.50 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «На лапах республіки». (К). 21.35 — Художній фільм «Бережись автомобіля». (К). 23.05 — Вечірні новини (К).

28 СУБОТА
ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольоро-

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, с. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах індустріальних підприємств, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.